

[Glistrup.]

marts måned har konstateret, at der i hvert tilfælde er et flertal på 99 stemmer for dette forslag. Så synes jeg, det ville være lykkeligt for branchen, om vi kunne opnå at få forslaget gennemført før påske. Udvalgsarbejde har jo været foretaget. Der er foretaget et grundigt udvalgsarbejde. Jeg henstiller derfor til de andre partier, specielt til hr. Bernhard Baunsgaard, at man går ind for, at vi simpelt hen får denne sag gennemført ved anden og tredje behandling uden mellemliggende udvalgsbehandling, så vi kan få sagen i orden før påske, hvorved branchen ikke igen risikerer at komme ud på de vilde vover. Sagen har jo været udvalgsbehandlet meget grundigt.

Jeg henstiller, at forslaget går til anden behandling uden mellemliggende udvalgsbehandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg har to bemærkninger. Den første er til hr. Christophersen. Jeg må sige, at de bemærkninger, der faldt omkring finansministerens udtalelser i samråd, overrasker mig; jeg har fået refereret, at finansministeren over for finansudvalget har oplyst, at denne afgift skulle bortfalde.

Med hensyn til oplysninger om de provenumæssige konsekvenser, kan jeg sige, at for finansåret 1974-75 var denne afgift jo beregnet til at ville indbringe 125 mill. kr. Det skønnes nu, at den faktisk vil indbringe ca. 100 mill. kr. Den var oprindeligt medtaget på finansloven for 1975-76 med 190 mill. kr. Men det er klart, at bliver der udvalgsarbejde, og ønskes der yderligere og mere detaljerede oplysninger, så vil jeg være parat til at medvirke.

Christophersen (V):

Først vil jeg sige til ministeren for skatter og afgifter, at den finansplan, finansudvalget har fået forelagt, indeholder jo ikke nogen oplysninger om, at den afgift skal bortfalde. Jeg har ikke forstået på regeringen før nu, at man vil acceptere, at afgiften fjernes; men vel, det er selvfølgelig nu regeringens problem sammen med forslagsstillerne at finde frem til en dækning for det tab, som derved fremkommer, hvis man mener, at en sådan dækning er nødvendig. Jeg konstate-

rer altså bare, at konsekvenserne er, at nu får finansplanen et noget ændret udseende, og det underskud, man opererer med, det bliver større, men de problemer og det ansvar, som man i den anledning pådrager sig, er det selvfølgelig ikke min opgave at formidske.

Jeg vil til hr. Dohrmann og hr. Glistrup sige, at vi kan naturligvis godt endnu en gang genoplive hele diskussionen om begivenhedsforløbet fra storebededagsforliget og så frem til den 20. september. Jeg ved ikke, hvor megen interesse vi har i det, men sådan som jeg erindrer hovedpunkterne, så var udgangspunktet jo, at en række partier var enige om, at man efter gennemførelsen af afgifterne skulle arbejde for en nedsættelse af indkomstskatterne med 10 mia. kr. Men det, som var det karakteristiske ved den enighed, var, at det var en enighed inden for et mindretal i folketinget, og derfor havde disse partier jo ikke i sig selv nogen mulighed for at sikre en skattelettelse på 10 mia. kr. Det forudsatte, hvis det skulle kunne lade sig gøre, at partier uden for den kreds, som havde aftalt denne målsætning, tilsluttede sig den, og naturligvis, at man mellem de partier, som skulle gennemføre lettelsen, var enige om, hvordan denne lettelse skulle finansieres.

Fremskridtspartiet kunne i maj måned 1974 ikke have nogen som helst tvivl om, hvordan den daværende regering forestillede sig at lettelsen skulle finansieres, for den daværende regering havde jo i forbindelse med fremsættelsen af skattereformforslaget også klart markeret, at den mente, at en del af indkomstskattelettelsen skulle finansieres ved hjælp af besparelser, og at man derudover måtte forhøje de indirekte afgifter, i dette tilfælde ved en forhøjelse af merværdiafgiften. Det var venstres klare standpunkt, det kunne fremskridtspartiet overhovedet ikke nære nogen som helst tvivl om. Vi fik så det forløb, som førte til, at fremskridtspartiet den 20. september hævdede, at regeringspartiet og forligspartierne fra maj måned sveg et løfte. Det var der ikke tale om; vi måtte blot sammen med fremskridtspartiet konstatere, at der altså ikke var parlamentarisk mulighed for at opfylde målsætningen.

Jeg ser, at jeg har overskredet min tale-tid, men jeg må måske vende tilbage senere,